

ΜΕΣΗΜΕΡΙΑΤΙΚΑ**‘Ο Παναγούλης**

Μιά ειδήση ήρθε νά μᾶς ἀναστατώσῃ. «‘Ο ‘Αλέκος Παναγούλης μεταφέρθηκε στό στρατιωτικό νοσοκομείο μέ σοβαρά ἐγκαύματα. Ὑπάρχουν ὑπόνοιες ὅτι ἀποπειράθηκε ν’ αὐτοκτονήσῃ».

Πόσος καιρός πέρασε ἀπὸ τὴν καταδίκη του; Κάθε τόσο ἀναρωτιόμασταν: Τί νά γίνεται ἄραγε ὁ Παναγούλης; Τὸν βασανίζουν; Βλέπει κανένα; Ἐπικοινωνεῖ μέ τοὺς δικούς του;

Ἕστερα ὅμως ἐπανερχόμασταν καὶ πάλι στίς δουλιές μας, στή ρουτίνα μας γιὰ πολὺ καιρό. Ἄλλα ζητήματα μᾶς ἀπασχολοῦσαν, πιὸ δικά μας, πιὸ κοντά μας, οἰκογενειακά, κοινωνικά ἢ πολιτικά.

Κι’ ὁ Παναγούλης ἔμενε ἐκεῖ, στό σκοτεινὸ του κελλί, ἀδύναμο θῦμα στά χέρια τῶν βασανιστῶν του.

«Ἐκτελέστε με», εἶχε πεί τότε. «Ἐκτελέστε με, ἀμέσως, τώρα».

Δέν τὸν ἐκτέλεσαν ὅμως, κι’ εἶχαν δυὸ λόγους γι’ αὐτό. Ὁ πρῶτος εἶναι ὅτι νεκρὸς ὁ Παναγούλης θά ἦταν πιὸ δυνατός. Ὁ δεύτερος εἶναι ὅτι νεκρὸς ὁ Παναγούλης δέν θά πονοῦσε. Κι’ ἐαυτοῖς δέν τὸν ἠθέλανε οὔτε δυνατὸ οὔτε ἄτρωτο. Ἀντίθετα, ὁ Παναγούλης στό σκοτεινὸ του κελλί εἶναι ἢ πιὸ εὐκόλη καὶ πρόχειρη λεία γιὰ τὰ θάρραρα ἐνστικτα τους. Ὁ Παναγούλης στό σκοτεινὸ του κελλί, ἀλλὰ ζωντανός, ξεχνιέται πιὸ εὐκόλα, γίνεται μιὰ περίπτωση σάν χιλιάδες ἄλλες, πού μᾶς ἀπασχολεῖ γιὸ λίγο κι’ ὕστερα τὴν παρασύρουν ἄλλες, πιὸ «καυτές».

Κι’ ἦρθε ξαφνικά ἡ εἶδηση. Μαμᾶς τὸ θαρραλέο παλληκάρι πού μᾶς ἔκανε ὄλους τότε νά δακρῦσουμε μέ τὴ λεβεντιά του πού κέρδισε τὸ θραβεῖο λαγοτεχνίας τῆς Ἱταλικῆς Ἀκαδημίας μέ τὴν περίφημη ἀπολογία του, ἦρθε καὶ πάλι στό προσκήνιο.

Σάν ἄλλος ἀπειπισμένος βουδιστής, ἔβαλε φωτιά στό κρεβάτι καὶ στά ρούχα του γιὰ ν’ αὐτοπυρποληθῇ. Πιὸ φαθερός θάνατος δέν θά μπορούσε νά ὑπάρξῃ. Κι’ ὅμως τὸν προτίμησε ὁ Παναγούλης, ἀπὸ τὰ ἀτέλειωτα καθημερινὰ βασανιστήρια. Τὸν προτίμησε ἀπὸ τὸν ἄλλο, τὸν ἀργὸ θάνατο, τὸν ἀργὸ στραγγαλισμὸ τῆς ἀνθρώπινης ἀξιοπρέπειας καὶ τοῦ ἀνθρώπινου μυαλοῦ.

Ἡ μάνα του γράφει στὸν ἄλλο γιό: «Μόνο ἐγώ, πού τὸν εἶδα, ξέρω τὸ πόσο βαθειὰ εἶναι τὰ ἐγκαύματα, οἱ πληγές του».

Ναί, οἱ πληγές του εἶναι τόσο βαθειές πού διασπεννοῦν τὸ σῶμα καὶ φτάνουν στόχος κατευθείαν στή ψυχή, στό μυαλό, ἀπειλοῦν νά τοῦ τὸ τρυπήσουν κι’ ἐκεῖνο.

Καὶ νά σκεφθῇ κανεὶς πῶς οἱ κακὶ δολοφόνοι ἐκατομμυρίων, ὅσοι δέν διέφυγαν τελείως, βρίσκονται σὲ πολὺ καλλίτερη μορφή, στή φυλακὴ ἔχουν ἡσυχία κι’ ἀνετη ζωὴ, ἐργάζονται, μελετοῦν, τυγχάνουν ἰατρικῆς περίθαλψης, καλῆς τροφῆς καὶ πολιτισμένης μεταχείρισης.